

[Oluf Johansen.]

at jeg har hørt, at man uden omsvøb giver unge studerende den fornødne udsættelse. Lovgivningen har således næppe større betydning, hverken for administrationen eller for de mennesker, der berøres af den, og den højtærede minister kunne sikkert uden skade have afstået fra at forny den. Det er en krigsskabt restriktionslovgivning, og hvis det ikke netop havde drejet sig om spørgsmål vedrørende militære anliggender, men havde drejet sig om økonomiske restriktionsproblemer, ville den højtærede minister have gjort den erfaring, at frihedens venner — frihedens i gåsøjne — i denne sal ikke havde forsømt nogen lejlighed til at tale afviklingens sag. Mit parti mener, at denne midlertidige lovgivning nu må falde; det bliver så et andet spørgsmål, om man derefter vil gennemføre ændringer i den bestående værnepligtslov.

I sine bemærkninger til lovforslaget udtaler den højtærede minister i det sidste stykke:

„Da der samtidig med, at antallet af mænd i udskrivningsalderen er dalende, fremdeles finder omfattende indkaldelser sted, og da tjenestetiden vedblivende er længere end sædvanlig, anser indenrigsministeriet det for ønskeligt, at lovens bestemmelser fortsat har gyldighed.“

De store udskrivninger og den lange tjenestetid er altså ministerens begrundelse for at fortsætte lovgivningen på dette område. Ministeren ved, at det radikale venstre har talt imod de store udskrivninger og den lange tjenestetid, og nu bruger den højtærede minister overfor rigsdagen den begrundelse, at loven er nødvendig for at opretholde de store udskrivninger og den lange tjenestetid. Ministeren har her givet en baggrund for den fortsatte lovgivning, der må begrunde, at mit parti ikke kan medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Der er fra andre ærede ordførere fremsat forskellige betragtninger, der ligger i omegnen af hele dette spørgsmål, og jeg skal da med den højtærede formands tilladelse tillade mig at fremsætte et par betragtninger, der på lignende måde ligger i omegnen af værnepligtsspørgsmålet.

Den lov, vi her har til behandling, vil vel næppe få til følge, at man også på et eller andet tidspunkt skal sikre sig mandskab til hjemmeværnet. Jeg går ud fra, at det ikke lader sig gøre på denne lovs grundlag. Men hvis det er tilfældet, vil jeg udtale håbet om, at man snarest får klaret, hvorvidt denne afdeling af hæren i det daglige skal være krigsmæssigt udrustet, om den skal

være i en art alarmberedskab med skarpe patroner i patronasken uden fornøden kontrol. Jeg ved, hvilken gennemført kontrol der er indenfor hæren med hensyn til skarpe patroner. De udleveres kun, når mandskabet er på vagt og så ved skarpskydninger. De udleveres umiddelbart før disse øvelser, og det antal patroner, der ikke er afskudt, skal sammen med de tomme hylstre svare til det udleverede, og så Gud hjælpe den synder, der savner en skarp patron. Savnes en sådan, får afdelingen ikke lov til at forlade øvelsespladsen, før patronen er fundet.

Det, der skete i Vettørslev, giver mig anledning til at fremføre disse betragtninger, og jeg må fastslå som rigtigt, at de regler, der findes i hæren til sikkerhed på disse områder, også bliver anvendt i hjemmeværnet.

Indenrigsministeren (Smørum): Jeg takker de ærede ordførere for de tre partier, der har givet tilslutning til at medvirke til dette lovforslags gennemførelse.

I anledning af de bemærkninger, der blev fremført af det ærede medlem hr. Bjerre om, at det var ønskeligt at nå frem til helt faste regler med hensyn til udskrivningsalderen, kan jeg sige, at jeg deler ganske dette ønske. Jeg håber også, at dette spørgsmål bliver klaret i værnepligtskommissionen, som nu formentlig snart er færdig med sit arbejde.

Når der blev anført nogle betragtninger om, at det nu måtte være muligt at komme à jour med indkaldelserne, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at det var alligevel en forholdsvis lang tid, nemlig tiden fra 29. august 1943 til 5. maj 1945, i hvilken der ikke kunne holdes session, og derfor er der et stort arbejde for udskrivningsmyndighederne.

Så er der rettet henstilling til mig om, at der bliver taget rimeligt hensyn til de værnepligtige, der begærer udsættelse. Jeg vil gerne sige herom, at der har ikke for mig foreligget nogen klage fra værnepligtige over, at der ikke er blevet taget rimeligt hensyn. Jeg formoder, at ordningen bliver praktiseret på en sådan måde — det er i alt fald den regel, jeg har givet —, at alle andrager om udsættelser, hvor der er en fornuftig og rimelig begrundelse for udsættelsen, bliver imødekommet. At give adgang til at begære udsættelse, uden at der foreligger nogen virkelig grund til det, tror jeg ville være en ret tvivlsom fordel for de værnepligtige selv. Det er tit sådan, at det bliver til størst ulempe for vedkommende at få afviklet værnepligtsforholdet, når den pågældende har fået lange udsættelser. Men i alle de til-